

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Maximi Tyrii Dissertationes

Maximus <Tyrius>

Lipsiae, 1774

XV. 27. Iterum quis sit Deus Socratis.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-51003](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-51003)

Καί τε θεοὶ ἢ ξείνοισιν εἰκότες ἀλλοδαποῖσι,
 Παντοῖοι τελέθοντες, ἐπισρωφῶσι πόληας.
 Ἐὰν δέ τις μοχθηρὰν δείξῃς ψυχὴν, ἀγέσιος αὐτῆ καὶ
 ἀνεπιστάτητος.

*Namque Dei similes peregrinis saepe colonis,
 Quolibet indui percurrunt corpore terras.*
 At vero si animam mihi ostenderis impiam, scias illam neque
 incolam, neque vitae suae habere praesidem.

Λ Ο Γ Ο Σ Ι Ε'.

Ἔτι περὶ τῆ Σωκράτους δαιμονίης z.

Φερέ, ἐρώμεθα τὸ δαιμόνιον (Φιλάνθρωπον γὰρ, καὶ
 εἰωθὸς ἀποκρίνεσθαι διὰ σωμάτων ἀνθρωπίνων a,

DISSERT. XV.

Iterum quis sit Deus Socratis.

Agedum, quaeramus ex hoc Deo (mire enim amat ho-
 mines, soletque per eorum respondere corpora, sicut
 per

γ καὶ τε θεοί] Odyss. p. 485.
 Varias autem Deorum peregrin-
 antium fabulas ex historiis an-
 gelorum, quos viris bonis ho-
 spites fuisse sacrae litterae nar-

rant, ortas esse monuit vir
 doctissimus Iohan. Clericus ad
 Genes. XVIII. 1. et in Dissert.
 de Euerf. Sodom. §. VII.

DISSERT. XV. vulgo XXVII.

z Ἔτι περὶ τῆ Σωκράτους δαιμονίης.]
 Sic Reg. vulgatae articulum
 τῆ duplicant. Harleian. autem
 pro dissertationis huius lem-
 mate dat, τί τὸ δαιμόνιον Σωκρά-
 της. βος. quod et in suo codice
 Paccius inuenit.

30. πίτεύειν τῷ παρὰ τῆ θεῆ πνεύ-
 ματι, ὡς ὄργανα κεινηνότητι τὰ τῶν
 προφητῶν σώματα. Philo Iu-
 daeus lib. περὶ φυγάδων. p. 352.
 Δεκτέον δὲ ἤδη καὶ περὶ τῆς ἀνω-
 γάτω καὶ ἀρίστης πηγῆς, ἣν ὁ πατήρ
 τῶν ὅλων διὰ προφητικῶν ἐθέσπισε
 σωμάτων. sic et ibi scribendum
 pro σωμάτων. ita Deus loqui di-
 citur διὰ σώματος πάντων ἁγίων
 αὐτῆ προφητῶν, Actor. III. 21.
 et 18. M.

Section a.
 a ἀποκρίνεσθαι διὰ σωμάτων ἀν-
 θρωπίνων.] Perperam, pro σωμά-
 των. Athenagoras Legat. p. m.

b ἡ ἴσμη.

ὡς ἡ Ἴσμηνίς τέχνη^b διὰ τῶν αὐλῶν) ἐρώμεθα δὲ ὡδέ
πως, κατὰ τὸν Ὅμηρον Ὀδυσσεύα^c.

Θεὸς νύ τοι, ἢ βροτὸς ἐσσί^d;

Εἰ μὲν τις Θεὸς ἐσσί, τοὶ ἔβρανόν εὐρὺν ἔχουσιν,
ἔδδεν εἰ λόγων, ἴσμεν γὰρ τὰ σά.

Εἰ δέ τις^e ἐσσί βροτῶν, τοὶ ἐπὶ χθονὶ ναιετάουσιν.
ἄρα τοῖστον χεῖμα, οἷον ὁμοπαθὲς τε εἶναι ἡμῖν καὶ
ὁμόφωνον, καὶ ὁμογενὲς καὶ σύγχρονον· ἢ κατὰ μὲν τὴν
δίαιταν^f ἐφέσιον τῇ γῆ, κατὰ δὲ τὴν ἐσίαν κρεῖττον
αὐτῆς; Οὐ γὰρ σάρκες αἱ δαιμόνων φύσεις (ἀποκρι-
τέον γὰρ τοι ὑπὲρ αὐτῶν, κελεύσει γὰρ) ἔδδ' ὅσα^g εἰ,
ἔδδ' αἷμα, ἔδδ' ἄλλο τι σκεδασόν, ἢ λυόμενον, ἢ τηκό-

per tibias Ismenias) quaeramus autem cum Homericō
Vlyffe hoc modo:

An Deus es, mortali an femine natus?

Et:

*Nam si forte Deus, magno qui vivit Olympo,
nihil responso opus est, naturam tuam novimus.*

*Sin magis mortalis, quem terra amplectitur alma:
vtrum talis es, vt eisdem, quibus nos affectionibus sis obno-
xius, voce eadem vtaris, sicut nos nascaris et intereas; an
vero terrena omni maior substantia, terram solummodo incol-
as? Caue, ex carne, ossibusque, et sanguine daemonum
naturam (iubent enim pro se vt respondeam) aut alio quouis,
quod distrahi, dissolui, liquefcere possit, aut diffluere, con-
stare*

^b ἢ Ἴσμηνίς τέχνη] Ismeniam
dicit tibicinem Thisbae natum.
Vide Eustathium ad Iliad. β'.
pag. 203. Huius meminere
Diogenes Laertius IV. 22. VII.
125. alique plures.

^c κατὰ τὸν Ὅμηρον Ὀδυσσεύα]
Vulgo κατὰ τὸν [τῆ] Ὅμηρον
Ὀδυσσεύα. Nos cum Mss. Reg.
et Harleian. facimus.

^d Θεὸς νύ τοι, ἢ βροτὸς ἐσσί;]
In Homero Odyss. ζ'. 149. le-

gitur Θεὸς νύ τις, ἢ βροτὸς ἐσσί;
Post has autem voces apud
Maximum vulgo addunt καὶ,
quod nos, ducibus Mss. omi-
simus.

^e Εἰ δέ τις] Odyss. ζ'. 153.

^f κατὰ [μὲν] τὴν δίαιταν] Ita
codices. Vulgatae mediam vo-
cem praetermittunt.

^g εἰ γὰρ σάρκες — ἔδδ' ὅσα]
D. Lucas XXIV. 39. πνεῦμα
σάρκα καὶ ὅσα ἐκ ἔχει. M.

ἢ ἄλλα

μενον, ἢ διαρρέον. Ἀλλὰ τί μὴν; Οὕτωςι πρῶτον ἡ
 θεασώμεθα τὸ ἀναγκαῖον τῆς δαιμόνων ἐσίας. Τὸ
 ἀπαθές τῷ ἐμπαθεῖ ἐναντίον, καὶ τὸ θνητὸν τῷ ἀθά-
 νάτῳ, καὶ τὸ ἄλογον τῷ λογικῷ, καὶ τὸ ἀναίσθητον
 τῷ αἰσθητικῷ, καὶ τὸ ἐμψυχον τῷ ἀψύχῳ. Πᾶν τοί-
 νυν τὴν ψυχὴν ἔχον ἰ ἐξ ἑκατέρου συγκεκραμένον κ.
 ἢ γὰρ ἀπαθές τὸ ἀθάνατον, ἢ ἀθάνατον ἐμπαθές ἰ,
 ἢ ἐμπαθές θνητὸν, ἢ ἄλογον αἰσθητικόν, ἢ ἐμψυχον
 ἀπαθές· καὶ διὰ τῶν ὁδεύει ἡ Φύσις κατὰ βραχὺ,
 ἀπὸ τῶν τιμιωτάτων ἐπὶ τὰ ἀτιμώτατα καταβαίνουσα
 ἐξῆς. Ἐὰν δέ τι τῶν ἐξέλης, διέκοψας τὴν Φύσιν·
 ὥσπερ ἐν ἀρμονίᾳ φθόγγων τὴν πρὸς τὰ ἄκρα ὁμολο-
 γίαν ἢ μέση ποιεῖ, ἀπὸ γὰρ τῆς ὀξυτάτης φθόγγος ἐπὶ

stare existimes. Ex quo igitur? Ante omnia necessitatem
 naturae eorum hoc pacto videamus. Pugnat inter se primo
 impatibile et patibile, immortale et mortale, cum rationali
 irrationale, cum insensibili sensibile, cum inanimo animatum.
 Iam omne quod est animatum, ex duobus illis est conflatum;
 aut enim impatibile est et immortale, aut patibile et immor-
 tale, aut patibile et mortale, aut irrationale et sensibile, aut
 impatibile et animatum; atque his quidem gradibus a prae-
 stantissimis ad infima paulatim peruenit natura, ordineque
 descendit. Quod si quid ex his omnibus tollas, iam naturam
 mutilas: sicut in vocum harmonia fieri videmus, ubi, ut ex-
 tremae inter se conueniant, efficit media; cum enim ea, quae
 inter acutissimum est grauissimumque tonum, differentia me-
 diis innitatur vocibus, fit ut apte, idoneeque, et, ut ars po-
 stulat,

ἢ Ἀλλὰ τί μὴν; Οὕτωςι πρῶ-
 τον] Reg. et Harleian. τίς μὴν.
 Legendum suspicor, Ἀλλὰ [τίς]
 μὴν [ἐποσῆ;] πρῶτον etc. nempe
 Daemon.

Ibid. ἀλλὰ τίς μὴν; Ὀυτωςι
 etc.] Ita Codices pro τί recte:
 qualis igitur? Ὀυτωςι quoque
 bene habet: ut sect. 3. σκότει δὴ
 τὸ πᾶν ἕτως etc. et ita παρ' M.
 ἰ Πᾶν τοίνυν τὴν ψυχὴν ἔχον]

Sic Reg. vulgo πᾶν τοίνυν [τὸ]
 τὴν ψυχὴν ἔχον.

κ ἐξ ἑκατέρου συγκεκραμένον.]
 Omissa voce prima, codices
 habent ἑκατέρου συγκεκρατημένον.
 Lege ἑκατέρου συγκεκρατημένον

ἰ ἀθάνατον ἐμπαθές,] Vulgo
 ἀθάνατον [τὸ] ἐμπαθές. Nos, au-
 ctoribus Mss. vocem mediam
 sustulimus.

Sectio

τὸν βαρύτετον ταῖς διὰ μέσων Φωναῖς ἐπερειδομένην τὴν μεταβολὴν ἐμμελῆ ποιεῖ καὶ τῆ ἀκοῇ καὶ τῆ χειρουργία.

β'. Τῆτό τοι νόμιζε ^m γίνεσθαι καὶ ἐν τῇ φύσει, ὅπερ ἐν ἀρμονίᾳ τελεωτάτη καὶ τίθεσο θεὸν μὲν κατὰ τὸ ἀπαθές καὶ ἀθάνατον, δαίμονα δὲ κατὰ τὸ ἀθάνατον καὶ ἐμπαθές, ἄνθρωπον δὲ κατὰ τὸ ἐμπαθές καὶ θνητόν, θηρίον δὲ κατὰ τὸ ἄλογον καὶ αἰσθητικόν, φυτὸν δὲ κατὰ τὸ ἐμψυχον καὶ ἀπαθές. Καὶ τὰ μὲν ἄλλα ἡμῖν, τὸ νῦν ἔχον, κατὰ χάραν ἔσω, ἐπὶ δὲ τῆς δαιμονίων φύσεως περισκοπώμεθα ⁿ, ἣν φαμὲν μεσότητα εἶναι πρὸς ἄνθρωπον καὶ θεόν· ἴδωμεν εἴ πῃ δυνατόν ἐξελέσθαι αὐτὴν, καὶ διασῶσαι τὰ ἄκρα. Ἄρ' ἔν ὁ θεὸς ἀθάνατον μὲν, ἐμπαθές δέ; ἔδαμῶς. ἀλλ' ἀθάνατον μὲν, ἀπαθές δέ. τί δὲ ἄνθρωπος, θνητόν μὲν, ἀπαθές δέ; ἔδὲ τῆτο· ἀλλὰ θνητόν μὲν, ἔ μὴν ἀπα-

postulat, tam quod ad auditum, quam quod ad motum, qui a manu est artificis, procedat illa mutatio.

2. Quod in harmonia fit perfectissima, in natura quoque fieri existima; quare singula constitue hoc modo: Deum immortalem esse et impatibilem, daemonem immortalem esse sed patibilem, hominem mortalem esse et patibilem, bestiam irrationalem sed sensu praeditam, plantam animatam esse et patibilem. Et reliqua quidem nunc praetermittemus, nec aliud quam daemonum considerabimus naturam, quam medium quid inter Deum hominesque esse diximus: ac primum an, sublata ea, utrinque possint consistere extrema. An igitur Deum immortalem dicemus esse, sed patibilem? minime, verum immortale quid, et quod a passione sit remotum. Iam quid de homine? mortale quid, nec passioni obnoxium? ne hoc quidem, sed mortale, et tamen patibile. Vbi igitur relinquemus

Seçtio β'.

^m τῆτό τοι νόμιζε] Sic Reg. vulgo τῆτό τοίνυν νόμιζε.

ⁿ ἐπὶ δὲ τῆς δαιμονίων φύσεως περισκοπώμεθα,] Reg. περισκοπώ-

μεθα. Locum sic legendum censeo. ἐπεὶ δὲ τῆς δαιμονίων φύσεως περισκοπώμεθα, — ἴδωμεν etc.

Quoniam vero Daemonum naturam consideramus, — videamus an etc.

Θές. Πῶ τοίνυν ἡμῖν οἰχήσεται ὁ τὸ ἀθάνατον ὁμῶ καὶ ἐμπαθές; δεῖ γὰρ συστῆναι ἐξ ἀμφοῖν ἕσταν κοινήν, κρείττονα μὲν ἀνθρώπου, θεῶ δὲ ἐλάττονα, εἰ μέλλει ἕσσεσθαι τῶν ἀκρων πρὸς ἀλλήλα ἀναλογία· δύο γὰρ πραγμάτων κεχωρισμένων τῇ φύσει χωρισθήσεται καὶ ἢ ἐπιμιξία παντάπασιν, εἰ μὴ τις κοινὸς ὅρος ἀμφοτέρω ὑποδέξεται.

γ'. Οἷον το τοιόνδε λέγω· καλεῖται τι πῦρ ξηρὸν τε καὶ θερμὸν· ἐναντίον δὲ θερμῶ μὲν ψυχρὸν, ξηρῶ δὲ ὑγρὸν· ἀδύνατον δὲ μεταβάλλειν πῦρ εἰς ὕδωρ, καὶ ὕδωρ εἰς πῦρ· ἕτε γὰρ ψυχρὸν εἰς θερμότητα, ἕτε ὑγρὸν εἰς ξηρότητα ἢ μεταβάλλοι ἂν. Οὕτω δὲ τὸν τέτων πόλεμον μετεχειρίσατο ἡ φύσις. Ἔδωκεν αὐτοῖς ὡσπερ ἐκεχειροφόρον τὸν ἀέρα, ὅς λαβὼν παρὰ μὲν τῆ πυρὸς τὴν θερμότητα, παρὰ δὲ τῆ ὕδατος τὴν ὑγρότητα, συνεκέρασεν αὐτῶν καὶ συνῆψε τὰς ὁμιλίας,

quemus illud, quod immortale diximus et patibile? necesse est enim ex utroque constitui substantiam, quae ut homine superior, ita inferior sit Deo, si extrema conuenire inter se velis; inter duo enim, quae natura separata sunt, omnis, quae inter utrumque est, separabitur communio, nisi communis aliquis utrumque jungat terminus.

3. Exempli gratia: ignem dicimus calidum et siccum esse: pugnat calidum cum frigido, humidum cum sicco: fieri ergo non potest, ut in aquam conuertatur ignis, et in ignem aqua; nec enim frigidum in calidum, nec siccum conuertetur in humidum. Hanc pugnam ita conciliare conata est natura, ut pro sequestro illis daret aerem, qui accepto ab igne calido, ab aqua humido, coniunxit ea inter se et sociauit; fitque mutatio

ο πῶ τοίνυν ἡμῖν οἰχήσεται etc.] Ita XXXI. i. ποῖ ποτε οἰχήσεται φερόμενον τὸ μὴ σοφόν; quoniam abibit? vbinam collocabitur? M.

Sectio γ'.
p ὑγρὸν εἰς ξηρότητα] Lectio-
Tom. I.

nem damus, quam repraesentant Reg. et Harleian. Vulgo ξηρὸν εἰς ὑγρότητα, quo modo Paccius etiam legit.

q ἡ φύσις, [καὶ] ἔδωκεν αὐτοῖς.]
Nos Mss. Reg. sequimur.

S

τ προσι-

καὶ γίνεται μεταβολὴ καὶ πρόσβασις, ἀπὸ μὲν τῆς πυρὸς εἰς ἀέρα κατὰ θερμότητα, ἀπὸ δὲ τῆς ἀέρος εἰς ὕδωρ κατὰ ὑγρότητα. Πάλιν αὖ ἀῆρ θερμὸν τε καὶ ὑγρὸν, γῆ δὲ ψυχρόν τε καὶ ξηρόν· ἐναντίον δὲ ξηρότης μὲν ὑγρότητι, ψυχρότης δὲ θερμότητι· ἔκ τινος ἂν ἐν μετέβαλέ ποτε ἀῆρ εἰς γῆν, ὅτι μὴ τῆς φύσεως καὶ τῶν δόσεων τὴν τῆς ὕδατος ἕσταν διαιτῶσάν τε αὐτὰ καὶ ξυνάγασαν, παρὰ μὲν ἀέρος λαβῆσαν τὴν ὑγρότητα, παρὰ δὲ γῆς τὴν ψυχρότητα. Σκόπει δὲ τὸ πᾶν ἕτως συγκεφαλαιωσάμενος βραχεῖ λόγῳ· ἐπειδὴ ἕκαστον τῶν ἐκ δύο συνέστηκε φύσεων ἐναντιῶν, ὧν αἰετὴν ἑτέραν ἀφαιρῶν μοῖραν, προσθεῖς τῶν ἑπειτα τῆς ἑτέρας, καθ' ἡμισυ μὲν χωρίζεις ἑκατέρω ἐκάτερον, καθ' ἡμισυ δὲ συντάττεις ἑκατέρω ἐκάτερον, τῶν τὸν τρόπον τὰ ἐναντία ἀλλήλοις ἀμικτα ὄντα κοινωθεῖ ὁμοῦ καὶ ἀνακινῶνται, καὶ πῦρ ἀέρι κατὰ θερμότητα, καὶ ἀῆρ ὕδατι κατὰ ὑγρότητα, καὶ ὕδωρ γῆ κατὰ ψυχρότητα, καὶ γῆ πυρὶ κατὰ ξηρότητα· ἕτω κἀνταῦθα κοινωθεῖ

tio et transitus ab igne in aerem ipso calido, ab aere in aquam ipso humido. Rursum calidum quid humidumque aer, frigidum et siccum est terra; pugnat cum humiditate siccitas, cum caliditate frigiditas: nunquam ergo nec in terram aer conuersus esset, nisi et illis natura humidum dedisset, quod utriusque litem dirimit, utrumque coniungit, dum humiditatem ab aere, frigiditatem accipit a terra. Iam ut summam omnia tibi breuiter proponam: cum singula horum ex contrariis consistunt facultatibus, quarum semper alteram si demas partem, addasque alteri, partim alterum separas ab altero, partim alterum cum altero coniungis; hoc modo quae pugnant inter se, nec coniungi poterant, communicant tamen et miscentur, ignis aeri caliditate sua, aer aquae humiditate sua, aqua terrae frigiditate sua, terra igni siccitate sua: sic in eo, de quo agimus, Deus cum daemone commune habet, quod

γ προσθεῖς [τῶν] ἑπειτα τῆ τῶν. Eum vero suppleuere Reg. ἑτέρας.] Vulgo deest articulus et Harleian.

Seftio

Θεὸς μὲν δαίμονι κατὰ τὸ ἀθάνατον, δαίμων δὲ ἀνθρώπῳ κατὰ τὸ ἐμπαθές, ἄνθρωπος δὲ θηρίῳ κατὰ τὸ αἰσθητικόν, θηρίον δὲ φυτῷ κατὰ τὸ ἐμψυχον.

δ'. εἰ δὲ βέλει, καὶ τὴν οἰκονομίαν τῆς σώματος θέασαι, ὡς ἔδὲ ἐνταῦθα ἢ φύσις μεταπηδᾷ ἀβρόως, ἀλλὰ καὶ ταύτη μεσοτήτων τινῶν δεῖ πρὸς τὴν χειραγωγίαν τῆς κρέσεως τῶν σωμάτων^s. θηρίξ γάρ πρ καὶ ὄνυξ ὅς᾽ μαλακώτερον, καὶ νεύρα ἀραιότερον, καὶ αἷματος ξηρότερον, καὶ σαρκὸς τραχύτερον· συνελόντι δὲ εἰπεῖν, παντὶ χρέματι, ἐν ᾧ τὸ ἡρμοσμένον καὶ τεταγμένον, μεστότητος δεῖ, ἐν φωναῖς, ἐν χυμοῖς, ἐν σώμασιν^t, ἐν ῥυθμοῖς, ἐν σχήμασιν, ἐν πάθεσιν, ἐν λόγοις. εἶεν ἔτω τῶν ἐχόντων, εἰ ὁ μὲν θεὸς ἀπαθής καὶ ἀθάνατος, ὁ δὲ ἄνθρωπος θνητός τε καὶ ἐμπα-

quod sit immortalis; daemon cum homine, quod patibilis: homo cum bellua, quod sensibilis; bestia cum planta, quod sit animata.

4. Si vis, et corporis nostri dispositionem intueri, videbis ne hic statim transilire naturam, verum medio quodam esse opus, quo temperiem absoluat corporum: capillus namque et unguis osse mollior, neruo tenuior, sanguine sicciior, carne est asperior; et, ut breuiter dicam, quicquid apte compositum ordinatumque est, medium requirit, voces, colores, succi, corpora, rhythmus, figurae, affectiones, sermonesque. Esto: si ex his, quae diximus, constat et immortalem esse Deum et impatibilem, hominem et mortalem et patibilem;

sequi-

Sectio δ'.

^s πρὸς τὴν χειραγωγίαν τῆς κρέσεως τῶν σωμάτων] Paccius in sua versione dat, *Quibus corporum fabricam permissionemque contextat*. Vnde fit, ut interpres hieccae χειραγωγίαν Heinsio legisse videatur. At nostri sane Mss. χειραγωγίαν exhibent, nec sollicitari debet ea lectio.

^t ἐν χυμοῖς, ἐν σώμασιν.] De corporibus egerat in praecedenti sententia: neque alioquin huic loco apta est vox σώμασιν. Lego, ἐν χυμοῖς, ἐν ὅσμοις. dicam ad Diff. XVII. 7. Transpositae prima et vltima litterae (σώμασι pro ὅσμοις) hoc mendum videntur procreasse. M.

S 2

Sectio

θῆς, ἀνάγκη τὸ διὰ μέσσ τῶν, ἢ ἀπαθὲς θνητὸν εἶναι, ἢ ἀθάνατον ἐμπαθές· ὧν τὸ μὲν ἀδύνατον, ἔγχαρ ἂν ξυνέλθοι ποτὲ ἔδὲ ὁμολογήσῃ τῷ θνητῷ τὸ ἀπαθές· λείπεται δὴ, τὴν δαιμόνων φύσιν ἐμπαθή τε εἶναι καὶ ἀθάνατον, ἵνα τῶ μὲν ἀθανάτῃ κοινῶν τῷ θεῷ, τῶ δὲ ἐμπαθὲς τῷ ἀνθρώπῳ.

ε. Πῶς ἔν καὶ ἐμπαθὲς καὶ ἀθάνατον τὸ δαιμόνιον γένος, ὡρα λέγειν· καὶ πρῶτόν γε περὶ τῶ ἀθανάτῃ. τὸ φθειρόμενον πᾶν ἢ διαλύεται, ἢ τήκεται, ἢ κόπτεται, ἢ ῥήγνυται, ἢ μεταβάλλει καὶ τρέπεται. ἢ διαλύεται, ὡς πηλὸς ὑπὸ ὕδατος· ἢ ῥήγνυται, ὡς ὑπὸ ἀγρότρεψ γῆ· ἢ τήκεται, ὡς ὑπὸ ἡλίου κηρός· ἢ κόπτεται, ὡς ὑπὸ σιδήρου φυτὸν· ἢ μεταβάλλει καὶ τρέπεται, ὡς ὕδωρ εἰς αἶρα, καὶ αἷρ εἰς πῦρ. δεῖ δὴ τὴν ἔσταν τῶ δαιμονίῳ, εἰ μέλλει ἔσεσθαι ἀθάνατος, μὴ διαλύεσθαι, μὴ σκεδάννυσθαι, μὴ τρέπεσθαι, μὴ ῥήγνυσθαι καὶ μεταβάλλειν, μὴ κόπτεσθαι¹¹· εἰ γὰρ πείσεται τι τῶν,

sequitur, quod inter duo haec interiectum est, aut impatibile et mortale, aut immortale esse et patibile; quorum alterum fieri non potest, nec enim conuenire queat aut congruere mortale et impatibile: restat ergo daemonum naturam et patibilem esse et immortalam, ut alterum cum homine, alterum cum Deo habeat commune; cum hoc quod est immortalis, cum illis autem quod sit passionibus obnoxia.

5. Restat, ut quo pacto sit patibile genus daemonum, et tamen immortale, ostendamus: ac primum de immortalitate eius. Quodcumque corrumpitur, aut dissoluitur, aut liquefcit, aut scinditur, aut frangitur, aut mutatur et convertitur: aut dissoluitur, ut lutum ab aqua; aut frangitur, ut ab aratro terra; aut liquefcit, ut a sole cera; aut scinditur, ut planta a ferro; aut mutatur conuertiturque, ut aqua in aerem, aer in ignem. Requiritur ergo ad naturam daemonis, si immortalis sit, ut nec dissolui, nec dissipari, nec conuerti aut mutari, nec frangi possit, aut scindi; si enim horum aliquid subeat, quid obstabit, quo minus immortalis esse desinat?

Quomodo

*Sectio ε. θαί, μὴ τρέπεσθαί, μὴ ῥήγνυσθαί
 11 μὴ διαλύεσθαί, μὴ σκεδάννυ· καὶ μεταβάλλειν, μὴ κόπτεσθαί]*

Paccius

ἀπολεί τὸ ἀθάνατον. Πῶς δ' ἂν καὶ πάθοι^x, εἴπερ ἐστὶ τὸ δαιμόνιον αὐτὸ, ψυχὴ ἀποδυσσαμένη τὸ σῶμα; εἰ γὰρ τῷ σώματι τῷ φύσει φθειρομένῳ παρέχει τὸ μὴ φθίρεισθαι, ἠνίκ' ἂν αὐτῷ συνῆ. πολλᾶ γε δεῖ φθαρήναι αὐτήν. Ἐν γὰρ τῇ συστάσει τὸ μὲν σῶμα συνέχεται, ἡ δὲ ψυχὴ συνέχει. εἰ δὲ καὶ τὴν ψυχὴν ἕτερόν τι συνέχει, ἀλλὰ μὴ αὐτὴ αὐτήν. τί τῆτο ἔσται, καὶ τίς ἂν ἐπινοήσῃ ψυχὴν ψυχῆς; ὅταν γὰρ ἕτερον ὑφ' ἑτέρου γινώσκῃται συνεχόμενον, ἀνάγκη πρὸς παύσασθαι τὴν συνεχὴν ἐπὶ πρᾶγμα προελθῆσαν συνεχὸν μὲν ἄλλο, συνεχόμενον δὲ ὑφ' ἑαυτῶν. εἰ δὲ μὴ, ποῦ γίνεσθαι ὁ λογι-

Quomodo autem mori possit, cum anima, quae corpus semel exiit, sit daemon? Quod si anima corpus, quod natura sua corrumpitur, a corruptione tutum praestat, quamdiu simul viuunt; absit, ut corrumpi possit ipsa. In vtriusque autem societate continetur corpus, continet anima. Quod si aliud animam continet, non se ipsa; quid hoc erit, aut quis animam excogitabit animae? Quoties enim alterum ita continetur ab altero, ut simul conseruetur; necesse est hanc, ut ita dicam, desinere continentiam, cum ad illud peruentum est, quod aliud continet, a se vero ipso continetur: quod nisi fiat, ubi ratiocinatio tandem desinet, quae in infinitum procedet?

Propone

Paccius vertit, *neque dissolui, neque diuelli, neque scindi, neque etiam posse transmutari*; adeo ut voces μὴ ῥήγνυσθαι ab eius Mss. videantur abfuisse: neque tum demum male procedet oratio. Alioqui cum Heinsio legas oportet μὴ ῥήγνυσθαι, μὴ τρέπεσθαι καὶ μεταβάλλειν, haec enim verba noster in superioribus coniunxit.

^x πῶς δ' ἂν καὶ πάθοι,] Heinsius reponit πῶς ἂν καὶ [θάνατοι,] et hanc emendationem plane necessariam censet, quod tota hac dissertatione noster id agit,

ut ἐμπαθὲς εἶναι τὸ δαιμόνιον probet. Deferenda vero non est codicum scriptura: non enim de passionibus, quales sunt amor et ira, loquitur Maximus; verum de proprietatibus, quae faciunt ut res dissolui, liquefieri, scindi, frangi, vel mutari possint. Hae quidem adfectiones in animas corpore liberatas, pro Platoniorum mente, non cadunt; has enim immateriales et immortales esse statuunt. Vide sis Alcinoum cap. XXV.

^y ἕτερον ὑφ' ἑτέρου] Ita codices, non ἄτερον, ut vulgo.

S 3

^x χρῆμα

σμός προϊών εις άπειρον; Οίον ει ξυνή τις ολκάδα εν κλύδωνι εκ πέτρας ποθέν καθωρμισμένην δια πολλών καλών, ών έτερον εξ έτέρω συνεχόμενον τῇ ξυνδέσει τελευτᾶ ἐπὶ τὴν πέτραν, χρῆμα ἐσὸς ^z καὶ ἔδραϊον.

ς'. Τοῖστον ἡ ψυχὴ σῶμα ἐν σάλῳ αἰεὶ καὶ κλύδωνι νηχόμενον καὶ κραδαινόμενον καὶ σειόμενον συνέχει αὐτῇ, καὶ καθορμίζει, καὶ ἴτησιν· ἐπειδὴν δὲ ἀποκάμη τὰ νεῦρα ταυτῆ, καὶ τὸ πνεῦμα, καὶ τὰ ἄλλα τὰ ὡσπερ καλώδια ^a, ἐξ ὧν τέως προσώρμιστο τῇ ψυχῇ τὸ σῶμα, τὸ μὲν ἐφθάρη καὶ κατὰ βυθῶ ὤχετο, αὐτὴ δὲ ἐφ' ἑαυτῆς ἐκνηζαμένη συνέχει τὴν αὐτὴν καὶ ἴδρυται. Καὶ καλεῖται ἡ τοιαύτη ψυχὴ δαίμων ἡδὴ ^b, θρέμμα αἰθέ-

Propone tibi, exempli gratia, nauem, quae mediis quidem in fluctibus versetur; sic tamen, ut plurimis rudentibus petrae cuidam sit adstricta, quorum alter alteri annexus, in petra ipsa, quae firma est et immobilis, affixus definit.

6. Eo modo corpus, quod medio in aestu maris fluctibusque deprehensum iactatur assidue impelliturque, continet anima, anima in tutum recipit, fistitque: simul vero ac nervi hi, spiritusque, et reliqua, quae tanquam retinacula sunt, quibus tam diu animae adhaesit corpus, deficere incipiunt, perit illud, mergiturque; illa contra sua sponte enatat, se ipsa continet, firmaque manet. Talis anima tum demum daemon vocari incipit, res videlicet coelestis in hanc coloniam e terra

transcripta

^z χρῆμα ἐσὸς] Ex Mss. vulgo ἐσὸς.

^a τὰ ὡσπερ καλώδια] Sensum sumpsit ex Platonis *Timaeo*, prout laudatur a Longino περὶ τῆς ψ. sect. XXXII. M.

Secitio ς'.

^b καλεῖται ἡ τοιαύτη ψυχὴ, δαίμων ἡδὴ.] Haec fuit antiquissimorum temporum sententia. Hesiodus Op. et Dier. v. 121.

Αὐτὰς ἐπεὶ κεν τῆτο γένος κατὰ γαῖα κάλυψε,

τοὶ μὲν [δαίμονες] εἰσὶ Διὸς μέγαλα διὰ βελίας.

Quin et Plato in *Cratylo* p. 263, postquam versus hosce nonnihil immutatos laudauerat, subiicit, λέγει ἐν καλῶς καὶ ἴτης (Hesiodus) καὶ ἄλλοι ποιηταὶ πολλοὶ, ὅσοι λέγουσιν, ὡς ἐπειδὴν τις ἀγαθὸς ὧν τελευτήσῃ, μεγάλην μοῖραν καὶ τιμὴν ἔχει, καὶ γίνεται [δαίμων.] Quod sacris etiā literis est consentaneum, quae bonos viros post mortem ὡς ἀγγέλους τῶ θεῶ et ἰσαγγέλους fore testantur. Vide Tobiae Pfanneri *Theol. Gentil.* cap. XXI. §. 26.

c' 26

ριον, μετοικισθὲν ἐκ γῆς ἐκεῖ ὡσπερ ἐκ βαρβάρων εἰς Ἕλληνας, καὶ ἐξ ἀνόμου καὶ τυραννεμένης καὶ τασιωτικῆς πόλεως εἰς εὐνομημένην καὶ βασιλευομένην καὶ εἰρηνικὴν πόλιν. Ἐγγύτατα γάρ μοι δοκεῖ ἔχειν τὸ γιγνόμενον Ὀμηρικῇ εἰκόνι. Οἷον Φησὶν ἐκείνος χαλκεῦσαι τὸν Ἡφαιστον ἐπὶ χρυσοῦς ἀσπίδος πόλεις δύο.

Ἐν τῇ μὲν ῥα γάμοι^c τ' ἔσαν, εἰλαπίνας τε, καὶ χοροὶ, καὶ παιᾶνες, καὶ δαδρχία^c ἐν δὲ τῇ πόλεμοι, καὶ εἴσεις, καὶ ἀρπαγαί, καὶ μάχαι, καὶ ὀλολυγαί, καὶ οἰμωγαί, καὶ εἴνοι. Τῆτο δύναται καὶ γῆ πρὸς αἰθέρα· ὁ μὲν γάρ, εἰρηναῖόν τι χεῖμα, καὶ παιάνων μετὸν, καὶ θεῶν χορῶν· ἡ δὲ πολυφωνίας, καὶ πολυεργίας, τὰ διαφωνίας. Ἐπειδὴν γάρ ἀπαλλαγῆ ψυχὴ ἐνδένθε ἐκεῖσε, ἀποδυσάμενη τὸ σῶμα, καὶ καταλιπῆσα αὐτὸ τῇ γῆ φθαρησόμενον, τῷ αὐτῷ χρόνῳ καὶ νόμῳ^d

transcripta; vt si quis e barbaris ad Graecos, aut ex vrbe, quae sine legibus suis ex praescripto tyranni viuit, assiduisque agitur factionibus, in aliam, quae aequis legibus, iusto rege, tranquilla pace fruitur, transferatur. Haud longe mihi abire ab Homericâ imagine haec res videtur. Vulcanum fingit aureo in clypeo duas sculpsisse vrbes; in quarum altera sunt

conuiuia, festus et Hymen,

et tripudia, et cantus, taedarumque magna copia; in altera vero bella, contentiones, rapinae, pugnae, vlulatus, luctusque audiuntur, et gemitus. Hoc inter terram interest ac coelum: ibi enim longa ac profunda pax est, cantuque, ac diuinis choreis plena sunt omnia; hic vario dissonoque strepitu, infinitis negotiis diffusionibusque omnia miscentur. Cum ergo ex his locis eo se contulerit anima, corpusque suum exuerit, ac terrae corrumperendum reliquerit, eodem tempore ac lege

^c Ἐν τῇ μὲν ῥα γάμοι] *Iliad.* Σ'. 491.

^d τῷ αὐτῷ χρόνῳ καὶ νόμῳ] *Cod. Reg.* (monente *Cl. Dauisio* in priore editione; nam in hac, omnino filet) pro αὐτῷ habet αὐ-

τῆ. quae est indubitata Maximi scriptura: *suo tempore et lege*: id est, secundum tempus sibi a Deo praescriptum et leges a Deo assignatas. Sic *Diff. XLI. 4.* τῶν μὲν σωμάτων τῷ αὐτῷ (non αὐτῶν)

δαίμων ἀντ' ἀνθρώπων, ἐποπτεύει μὲν αὐτὴ τὰ οἰκεία θεάματα καθαροῖς τοῖς ὀφθαλμοῖς, μῆτε ὑπὸ σαρκῶν ἐπιπροσθιμένη, μῆτε ὑπὸ χρωμάτων ἐπιταραττομένη^e, μῆτε ὑπὸ σχημάτων παντοδαπῶν συγχεομένη, μῆτε ὑπὸ αἴρος θολερᾶ διατειχιζομένη, ἀλλὰ αὐτὸ κάλλος αὐτοῖς ὀφθαλμοῖς ὄρωσα, καὶ γαννυμένη οἰκτείρωσα μὲν αὐτὴν τῷ πρόσθεν βίῃ, μακαρίζωσα δὲ τῷ παρόντος οἰκτείρωσα δὲ καὶ τὰς συγγενεῖς ψυχὰς, αἱ περὶ γῆν σρέφονται ἔτι, καὶ ὑπὸ Φιλανθρωπίας ἐθέλωσα αὐταῖς συναγελάζεσθαι, καὶ ἐπανορθῶν σφαλλομένας. Προστίτανται δὲ αὐτῇ ὑπὸ τῶ θεῶ ἐπιφοιτῶν τῇ γῆ, καὶ ἀναμίγνυσθαι^f πάσῃ μὲν ἀνδρῶν φύσει, πάσῃ δὲ ἀνθρώπων τύχῃ καὶ γνώμῃ καὶ τέχνῃ καὶ τοῖς

lege daemon fit ex homine, purisque oculis spectacula intuetur sua, nulla corporis obducta caligine, nulla figurarum diuersitate turbata, nulla aeris densitate interclusa; sed ita, ut ipsum pulchrum oculis intueatur suis, plenoque perfruatur gaudio: hic de vita praeterita cum cogitat, vicem dolet suam; cum de praesenti, gaudet et gratulatur sibi: deplorat et cognatas animas, quae adhuc in terris voluntur; velletque, quo est erga homines amore, versari cum illis, labantesque fulcire. Munus hoc illis interea a Deo impositum est, ut cuicumque hominum generi, cuicumque fortunae, animo, atque

αὐτῶν) νόμῳ καὶ χρόνῳ φθειρομένων, τῆς δὲ ψυχῆς ἐπὶ τὸν αὐτῆς τόπον καὶ βίον ἀνακαλεμένης. D. Paulus 2. Thessal. II. 6. εἰς τὸ ἀποκαλυφθῆναι αὐτὸν ἐν τῷ ἑαυτῆ καιρῷ. et ita Lucas I, 20. et alibi in Euangeliis, et Psalm I. 3. M.

^e μῆτε ὑπὸ χρωμάτων ἐπιταραττομένη.] Vulgo σωμάτων. Sed Mss. Regio credidimus; is enim lectionem, quam damus, exhibet.

Ibid. ὑπὸ χρωμάτων ἐπιταρατ-

τομένη.] Vulgo legitur σωμάτων pro quo conieceram νοσημάτων, ut Diff. XVI. 9. ἐλευθέρα μὲν νοσηνομένη (ἢ ψυχῆ) σαρκῶν, — ἐλευθέρα νόσων. Sed cum Cod. Reg. habeat χρωμάτων nihil ultra dubitandum; praesertim cum voces χρωμάτων et σχημάτων tam saepe coniungantur tum Nostris, tum Platoni, et caeteris Graecis scriptoribus. M.

^f καὶ ἀναμίγνυσθαι.] Sic Reg. vulgo καὶ συναναμίγνυσθαι.

Señio

μὲν χρηστοῖς συνεπιλαμβάνειν, τοῖς δὲ ἀδικημένοις τιμω-
ρεῖν, τοῖς δὲ ἀδικῶσι προσιδέναί τὴν δίκην.

ζ'. Ἄλλ' ἔχει δαιμόνων πᾶς πάντα δρᾶ, ἀλλ' αὐ-
τοῖς διακέκριται καὶ κεί τὰ ἔργα, ἄλλο ἄλλω. Καὶ τῆτό
ἔστιν ἀμέλει τὸ ἐμπαθεῖς, ὧ ἐλατῆται δαίμων θεῶ.
ὧς γὰρ εἶχον φύσεως β, ὅτε περὶ γῆν ἦσαν, ἐκ ἐθέ-
λῃσι ταύτης παντάπασιν ἀπαλλάτῃσθαι· ἀλλὰ καὶ
Ἀσκληπιὸς ἰᾶται νῦν, καὶ ὁ Ἡρακλῆς ἰσχυρίζεται, καὶ
Διόνυσος βακχεύει, καὶ Ἀμφίλοχος μαντεύεται, καὶ οἱ
Διόσκυροι ναυτίλλονται^h, καὶ Μίνως δικάζει, καὶ Ἀχιλ-
λεὺς ὀπλίζεται. Ἀχιλλεὺς νῆσον οἰκεῖⁱ εὐθὺ Ἰσθμῶ

atque arti assistant: hac lege, ut bonis auxilium ferant; qui in-
iuria afficiuntur, ab ea vindicent; qui inferunt; puniant.

7. Ita tamen, ut non omnis daemon agat omnia, sed et
ibi singulis singula distincta sunt ministeria, aliud alii. Et
hoc est, cur daemonum genus patibile dicamus esse, quo qui-
dem vni Deo concedit. Id enim, cui singuli, cum adhuc in
terris versarentur, maxime addicti fuerunt, ne hic quidem
plane omittunt: etiam nunc medicinam exercet Aesculapius,
robur Hercules, bacchatur Bacchus, diuinat Amphilo-
chus, nauigant Castores, iudicat Minos, Achilles armatur. Et
Achilles

Sectio ζ'.

g ὧς γὰρ εἶχον φύσεως,] Ani-
mas a corporibus disiunctas
pristinum stadium non mutare
veterum fuit opinio. Hinc
Virgilius Aen. VI. 485. de-
scribit Idaeum, Priami auri-
gam,

etiam currus, etiam arma te-
nentem.

Et v. 653.

Quae gratia currum
Armorumque fuit viuis, quae
cura nitentis

Pascere equos; eadem sequi-
tur tellure repostos.

Vide Platonem in Gorgia
p. 313.

b καὶ [οἱ] Διόσκυροι ναυτίλλον-
τοι] Sic Reg. et Harleian. vul-
go deest vox secunda.

i Ἀχιλλεὺς νῆσον οἰκεῖ] Achil-
lea, siue Leuce, dicitur haec
insula. Thetis Peleum sic al-
loquitur in Euripidis Andro-
mache v. 1260.

τὸν φίλατόν σοι παῖδ' ἐμοῖ
τ' Ἀχιλλέα

"Ὅφει δόμος ναίοντα νησιωτικῆς,
[Λευκῆν] ἐπ' αὐτὴν ἐντὸς Εὐ-
ξείνου πόντου

Dionysius Perieg. v. 545.

S 5

Κεῖθε

κατὰ τὴν Ποντικὴν θάλατταν, Ἀχιλλέως ναός, καὶ Βω-
μοὶ Ἀχιλλέως· καὶ ἐκὼν μὲν ἐκ ἄν τις προσέλθῃ, ὅτι
μὴ θύσων· θύσας δὲ ἐπιβαίνει τῆς νεῶς^k. Εἶδον ἤδη
ναῦται πολλάκις ἄνδρα ἠΐθεον, ξανθὸν τὴν κόμην,
κηδῶντα ἐν ὅπλοις· τὰ ὅπλα χρυσαῖα· οἱ δὲ εἶδον μὲν
ἔδαμῶς, ἤκησαν δὲ παιανίζοντος· οἱ δὲ καὶ εἶδον, καὶ
ἤκησαν. Ἦδη δὲ τις καὶ κατέδαρθεν ἄκων ἐν τῇ νήσῳ,
καὶ αὐτὸν Ἀχιλλεὺς ἀνίστησι, καὶ ἐπὶ σκηπὴν ἄγει, καὶ
εὐώχεϊ· ὁ Πάτροκλος ἄνοχόει, Ἀχιλλεὺς ἐκιδάριζεν^l,

Achilles quidem insulam circa mare Ponticum contra Istrum
incolit: templum ibi Achillis et arae sunt: nec facile quis-
quam eo, nisi re prius diuina facta, accesserit; ea rite per-
acta, insulam conscendit. Viderunt saepenumero nautae iu-
venem flava insignem coma, aureisque armis tripudium sal-
tantem militare: alii ipsum quidem non viderunt, sed can-
tantem tantum ad arma audierunt; alii rursus et viderunt, et
audiuerunt simul. Factum est, ut et inscius aliquis in insula
obdormierit, quem Achilles excitavit, in tentorium deduxit,
epulo excepit: vinum Patroclus fundebat, citharam pullabat
Achilles

Κεῖθι δ' Ἀχιλλῆός τε καὶ Ἡρώων
φάτις ἄλλων
Ψυχὰς εἰλίσσεσθαι ἐρημαίας ἀνά
βήσας.

Si fabulas iis similes, quas re-
fert Maximus, legere cupias
vide cum primis Arrianum in
Periplo Ponti Euxini pag. 21,
22, 23.

^k θύσας δὲ, ἐπιβαίνει τῆς [νεῶς.]
Vulgo τῆς νήσου. Sed optima vi-
detur illa lectio, quam codici
Regio debemus. Nam qui sunt
in insulam Leucen delati, *vists*
antiquitatis vestigiis, temploque
et donariis Achilli consecratis,
vesperi repetunt naues: aiunt
enim non sine discrimine vitae
illic quemquam pernocitare.

Verba sunt Ammiani Marcel-
lini XXII. 8. p. 343.

Ibid. καὶ ἐκὼν μὲν ἐκ ἄν τις
προσέλθῃ, ὅτι μὴ θύσων. θύσας
δὲ etc.] Ita distinguendum:
et vertendum *neque sponte sua*
quisquam eo accesserit, nisi rem
diuinam facturum: postquam au-
tem fecerit, etc. Rursus, ad
finem, distingue, ἀλλ' ἐχ' ὄναρ
εἶδον καὶ τὸν Ἡρακλέα, ἀλλ' ὕπαρ.
prout ex Cod. Harl. monuit
Dauius. M.

[ὁ Πάτροκλος ἄνοχόει, Ἀχιλ-
λεὺς ἐκιδάριζεν.] Ita viui facere
solebant, vnde natum figmen-
tum. Vide Homerum. Iliad I.
186, 202.

παρεΐναι δὲ ἔφη καὶ τὴν Θέτιν, καὶ ἄλλων δαιμόνων
 χορόν. Ὁ δὲ Ἕκτωρ κατὰ χώραν μένει, ὡς ὁ Ἰλίου
 λόγος, καὶ φαντάζεται πηδῶν ἀνά τὸ πεδῖον, καὶ
 ἀσφράπτων. Ἐγὼ δὲ τὸν μὲν Ἀχιλλέα ἐκ εἶδον, ἔδδὲ τὸν
 Ἕκτορα· εἶδον δὲ καὶ Διοσκυρεὺς ἐπὶ νεῶς ^m, ἀσέρας
 λαμπρὰς, ἰθύνοντας τὴν ναῦν χειμαζομένην· εἶδον καὶ
 τὸν Ἀσκληπιόν, ἀλλ' ἐχὶ ὄναρ· εἶδον καὶ τὸν Ἡρακλέα ⁿ,
 ἀλλ' ὕπαρ.

Achilles; etiam Thetin adfuisse aiebat, aliosque Deos. He-
 ctor vero, prout Ilienses tradunt, terram incolit suam; qui
 saepe numero per campum saltare, armisque fulgurare visus
 est. Ego, quod ad me attinet, nec Achillem vidi, nec He-
 ctorem: vidi autem in summa navis parte Castores, stellas
 scilicet lucidas, quae navem in tempestate dirigebant; vidi
 et Aesculapium, sed non in somnis; vidi et Herculem,
 sed vigilans.

DISSERT.

^m Διοσκυρεὺς ἐπὶ νεῶς] Seneca
 Nat. Quaest. lib. I. cap. I. pag.
 633. In magna tempestate ap-
 parent quasi stellae velo insiden-
 tes. Adiuvari se tunc pericli-
 tantes existimant Pollucis et Ca-
 storis numine. Arrianus Peri-
 plo Ponti Euxini pag. 23. οἱ
 μὲν Διοσκυροὶ τοῖς πανταχῶς πλωιζο-
 μένοις ἐναργεῖς φαίνονται, καὶ φανέν-

τες σωτῆρες γίνονται. Vide Plin-
 nium H. N. lib. II. §. 37. et
 Lambinum ad Horatii (lib. I.
 Od. XII. 29.

ⁿ ἀλλ' ἐχὶ ὄναρ· εἶδον καὶ τὸν
 Ἡρακλέα,] Vulgo distinguunt
 ἀλλ' ἐχὶ ὄναρ· εἶδον· καὶ τὸν Ἡρα-
 κλέα. Nos interpunctionem
 concinniore, duce Mss. Har-
 leianno, dedimus.

DISSERT.